

galerie frank elbaz.

Sopho Kobidze et Elené Shatberashvili

Oblique

22 mars – 3 mai 2025

Vernissage le Samedi 22 mars, 18h-21h

La galerie frank elbaz a le plaisir de présenter la première exposition de Sopho Kobidze et Elené Shatberashvili, un dialogue visuel qui témoigne de leur amitié et de leurs échanges créatifs. Oscillant entre abstraction et figuration, cette exposition explore un espace unique évoqué dans le choix du titre *Oblique* : il symbolise un espace qui échappe à toute définition conventionnelle. Ni perpendiculaire, ni parallèle à l'horizon, il devient un point de rencontre entre leurs univers artistiques, une voie à l'écart, invitant à une réflexion libre et sans contrainte. Ainsi, elles ouvrent un chemin singulier où les visiteurs peuvent pénétrer dans un univers où rêves et réalité se rejoignent.

Un extrait des échanges par email entre Sopho Kobidze et Elené Shatberashvili, ayant eu lieu en amont de l'exposition, est disponible à la lecture. Cette correspondance apporte un aperçu sur leur processus créatif et leurs inspirations réciproques, ce document est disponible en français, en anglais et en géorgien, leur langue natale.

Sur l'invitation d'Elené Shatberashvili et de Sopho Kobidze, le compositeur Scott McCulloch présentera une performance musicale lors du vernissage le samedi 22 mars à partir de 20h à la galerie.

Sopho Kobidze (née en 1987 à Tbilissi, Géorgie) est une artiste dont la pratique réunit la peinture, le dessin, la photographie et l'installation. Basée à Tbilissi, son travail adopte une approche fluide et intuitive de l'abstraction, laissant le processus guider l'œuvre et invitant les spectateurs dans un espace ouvert et sans frontières, où la liberté intérieure peut s'exprimer. À travers cette démarche, l'essence même de la peinture abstraite est constamment redéfinie, affranchie des structures traditionnelles.

Ses œuvres ont été présentées à l'international, notamment à la galerie frank elbaz (Paris, 2024), à E.A. Shared Space (Tbilissi, 2024) et à Frieze (Londres, 2024). En 2022, elle a présenté son livre *Elle est belle comme un corbeau, elle est belle comme un cafard* à la Gallery 4710 (Tbilissi) et a exposé à la Galerie Valérie Delaunay (Paris) dans le cadre de *La Pyramide de Ponzi*.

Elené Shatberashvili (née en 1990 en Géorgie) est une peintre basée à Paris, dont le travail explore les thèmes de l'identité et de la transformation. Diplômée de l'École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Paris (2019), Elené Shatberashvili allie son héritage géorgien à ses expériences en France, mêlant réalisme, abstraction et géométrie pour créer des œuvres visuellement frappantes et conceptuellement riches. Ses peintures explorent les intersections entre culture, identité et forme, établissant un dialogue complexe entre le personnel et l'universel.

Elle a exposé au MO.CO. Montpellier (2023), à la Fondation Pernod Ricard (2022), à la Gallery Aigen-Art (Leipzig) (2020), à Tajan (Paris) et à la Galerie Perrotin (2023). En 2023, elle a présenté sa première exposition personnelle à la Gallery GB Agency (Paris) (2023). Son travail a également fait partie des expositions du Prix Emerige (2019), soulignant son rôle important dans la scène artistique contemporaine.

galerie frank elbaz.

Sopho Kobidze and Elené Shatberashvili

Oblique

March 22 – May 3, 2025

Opening Reception: Saturday, March 22, 6–9 PM

galerie frank elbaz is pleased to present the first exhibition of Sopho Kobidze and Elené Shatberashvili, a visual dialogue that reflects their friendship and creative exchange. The exhibition, which oscillates between abstraction and figuration, explores a unique space referred in the title *Oblique*, a space that defies conventional definitions. Neither perpendicular nor parallel to the horizon, it serves as a meeting point for their artistic worlds, a path that invites free and unrestrained reflection. Through this, they open a singular path for visitors to enter a realm where dreams and reality come together.

An excerpt from the email exchanges between Sopho Kobidze and Elené Shatberashvili, conducted in the lead-up to the exhibition, is available for viewing. These exchanges provide insight into their creative process and the mutual inspiration they draw from each other. The document is available in French, English, and Georgian— their native language.

At the invitation of Elené Shatberashvili and Sopho Kobidze, composer Scott McCulloch will present a musical performance during the opening reception on Saturday, 22 March starting at 8 pm at the gallery.

Sopho Kobidze (born in 1987 in Tbilisi, Georgia) is an artist whose practice spans painting, drawing, photography, and installation. Based in Tbilisi, her work takes a fluid, intuitive approach to abstraction, allowing the process to guide the artwork while inviting viewers into a boundaryless space where inner freedom can flourish. Through this approach, the very essence of abstract painting is continually redefined, liberated from traditional structures.

Kobidze's works have been exhibited internationally, including at galerie frank elbaz (Paris, 2024), E.A. Shared Space (Tbilisi, 2024), and Frieze (London, 2024). In 2022, she presented her book *Elle est belle comme un corbeau, elle est belle comme un cafard* at Gallery 4710 (Tbilisi) and exhibited at Galerie Valérie Delaunay (Paris) as part of *La Pyramide de Ponzi*.

Elené Shatberashvili (born in 1990 in Georgia) is a Paris-based painter whose work explores themes of identity and transformation. A graduate of the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris (2019), Elené Shatberashvili merges her Georgian heritage with her experiences in France, combining realism, abstraction, and geometry to create works that are both visually striking and conceptually rich. Her paintings delve into the intersections of culture, identity, and form, establishing a complex dialogue between the personal and the universal.

Shatberashvili has exhibited at MO.CO. Montpellier (2023), Fondation Pernod Ricard (2022), Gallery Aigen-Art (Leipzig) (2020), Tajan (Paris), and Galerie Perrotin (2023). In 2023, she held her first solo exhibition at Gallery GB Agency (Paris). Her work has also been featured in the Prix Emerige (2019) exhibitions, underscoring her prominent role in the contemporary art scene.

CORRESPONDENCES

E: Sopho, I hope you're doing well.

The weather has been unpredictable here recently: one day it's cold, the next, it's hot. I went to see Miriam Cahn's exhibition, then daydreamed for three hours and painted until very late.

I often look at your paintings and wonder what is going on in your head. There is light, and also wind blowing through. It seems like shapes drift, carrying energy, intense vibrations, I would say. You follow them, a pure artistic language. Can you explain it?

S: I dreamt of the streets of Paris last night; it felt like a labyrinth. Honestly, I don't always know what's going on in my paintings, and it's hard for me to talk about them. The other day, a German woman visited my studio and asked what I paint. I told her I don't exactly know. I think I just start without knowing, and then I follow, adding things along the way. Sometimes, I feel like I want to create a place where one can think freely—a space that takes you beyond the worldly forces. This doesn't necessarily mean that there is life after death. I also think that color is essential in painting, so much so that it surpasses all other components.

For me, it takes the lead, while form and content follow. Every great painter succeeds through color.

What do you think of color? I've always wondered what brought you to this path, but there's probably no single answer.

I recently started a new painting; I'm looking at it now, waiting for it to guide me.

E: I've been trying to write you back several times, but my mind was elsewhere. Now, I'm by the sea, lying in the sun to dry. The water is blue and cold, but once you get in and wait, it embraces you—it's harder to leave.

I believe form and color are equally important. We live in a world of forms, which we perceive through color. I haven't thought much about colors, but I love them. When I really pay attention to them, it's like fire sparking in my brain—some part of it must be heating up, getting excited.

Right now, I'm trying to understand color on its own terms. Recently, I've been exploring red and black. I feel that a painter should get to know colors well to

become familiar with them. Otherwise, they might seem frightening.

But I mostly follow a form, or a story. I somehow like to be submerged in some visions and ideas for a lengthy period of time and then express them through forms which tend toward symbols, universal shapes. I have been into circular forms lately, and often approach them through regular objects as well as in imaginary astral bodies, or stories and myths (Eve and the apples, plates, planets, etc.). I'm trying to figure out how to use colors to express form and space. I think I chose this path because I was searching for freedom, and I believed that in painting, everything is possible. You are left alone—independent from everything—and in that solitude, you try to free yourself.

I often don't know when a painting is finished. If I have time, I let it sit in the studio, and after a long period of reflection and doubt, I decide it's done. Though perhaps a painting is finished when I no longer feel the urge to add anything more.

How do you feel about this? What are your thoughts on painting and life?

S: Thanks for this letter; I felt a kind of peace reading it.

It's the same experience for me. I have to truly like a painting before I can call it finished. Sometimes, I'm surprised, thinking—Could I make this? Did I really make this? Especially when I look at certain details, I am amazed that I left them untouched.

Right now, I'm working on two paintings at once. The canvases are filled with different images, symbols, and shapes. But I decide what stays and what goes. If I approached painting the way I approach writing, it would make my work easier—even when nothing comes to mind, the process continues, and my intuition never betrays me. At some point, what I painted and appeared to be beautiful demanded more. Today, I had that dilemma: I had to destroy a background that I had painted and liked. I hesitated—what if I ruin the whole painting? But I took the risk, and it worked.

Watercolor is very different for me. I rarely use it, but when I do, I can just tear up the paper and throw it away. Maybe I should paint more with watercolor - people say one helps the other: water and oil.

You'll find a way to express what you want to explore. Like everyone, I love novelty. When there isn't enough of it in life, we have the ability to create it - through new paintings, new photographs, or whatever medium we choose.

I also think a painting should be connected to something natural. It should have authenticity, character - it should be a whole new person. It's good when paintings can change with the artist's mood. I like sounds—sometimes the sound of typing, sometimes footsteps, sometimes water being poured into a glass.

Do you plan to paint self-portraits for your show?
E: It's been a while—we got lost in time. Many things have happened since that snow.

What you wrote about painting resonates with me. As a painter, you are often at risk - every step is your

responsibility, and one wrong move can kill the painting. But over time, you learn that these 'dangerous' steps are the ones that revive the work. They lead you to places that surprise you.

Yes, paintings have to be alive. It's as if they materialize human life - as if you've shared your human life with them.

I don't know if I'll paint self-portraits yet. When I paint figures, self-portraits, or still life, the process feels easier; the object gives me direction. Abstract painting is more difficult. Anything can happen, and it's entirely up to you to guide it. No outside force can help.

Are you afraid to start a painting? And do you think an artist brings anything good to society if they do at all?

S: It is said that the fear of starting something new is part of human nature. It can be suffocating. I feel it too, but I don't let it stop me. I've learned to recognize it and move past it. In recent years, I've taught myself to do the things I fear. Starting a painting is like step-

ping into the unknown. That's why there's fear. But I've learned to embrace it - it makes the process more interesting.

I love swimming. I always push myself a little past the point where fear begins, just for a few seconds. I used to stay there longer, but now my breathing has gotten worse too.

One of my favorite movies is *Fear Eats Soul*.

Yes, I believe painting brings good to society, but I won't go into detail.

Let this be the last letter. Bye.

ელენე: ამინდები აქ აირია. ხან ცივა, ხან ცხელა. დღეს მირიამ კანის გამოფენაზე ვიყავი, მერე სახელოსნოში, ერთი სამი საათი ვიოცნებე და მერე ვხატავდი გვიანამდე.

შენს ნახატებს ხშირად შევხედავ ხოლმე. შენთან რაშია საქმე?

აი სინათლე არის, ქარიც უბერავს, ჰაერიც. ფორმებიც დადიან იქით - აქეთ და ენერგიას დაატარებენ. ესე, ცოტა უცნაური ენით თუ ვიტყვით, ინტენსიური ვიბრაციები აქვთ. თითქოს ნახატს მიყვები და მხოლოდ მხატვრული ენის წესებს ემორჩილები. მოკლედ, რაშია საქმე იქნებ აგვისსნა.

სოფო: ჰაჰა, რაშია საქმე იქნებ აგვისნა, მაგარია. გუშინ პარიზის ქუჩები დამესიზმრა. ვსეირნობდი, რალაც ლაბრინთივით იყო. ნახატებს რაც შეეხება, ძან მიჭირს მათზე ლაპარაკიც. უბრალოდ, არ ვიცი რა ხდება. გუშინ ერთი გერმანელი ქალი იყო, ლექსოს სტუმარი, კურორტზე და მეკითებოდა რალაცეებს, რას ხატავ, ისა ესა. ესე ვუთხარი, რომ ზუსტად არ ვიცი. მემგონი ესე ვიწყებ, რომ არ ვიცი და მერე რალაცეებს ვაყოლებ. ხანდახან ვფიქრობ, ესეთი ადგილი მინდა შევქმნა ხოლმე, სადაც ადამიანს შეეძლება თავისუფლასდ იაზროვნოს; სააზროვნო ველი, რომელსაც სადღაც გაყავხარ, ცოტა ამქვეყნიური ძალების მიღმა. ეს არ ნიშნავს, რომ სიკვდილის მერე აუცილებლად სიცოცხლე გვხვდება. კიდე ვფიქრობ, რომ ფერებს იმხელა მნიშვნელობა აქვს ფერწერის დროს, რომ დანარჩენ კომპონენტებს უკან წევს. ჩემთვის წამყვანი როლი უკავია. შინაარსი,

ფორმა და კიდევ რალაცეები მერე მოდის. მგონია, რომ ყველა მაგარი მხატვარი ფერებით იგებს.

შენ რას ფიქრობ ფერების შესახებ? სულ მაინტერესებს რამ მიგვიყვანა ამ გზამდე, მაგრამ ალბათ ერთი კონკრეტული პასუხი არ არსებობს.

მე ეხლა ეს ნახატი დავიწყე ერთი კვირაა. ვაშრობდი, მერე ხან რა იყო, ხან რა და ბოლოს აქამდე მივედი და ცოტა ხანი ვუყურებ, რას მიკარნახებს.

ელენე: მოკლედ, შენს წერილზე პასუხი რამდენჯერმე გადავწერე უკვე და საკადრის ფორმას და მომენტს ვერ მივაგენი. ეტყობა სხვაგან დაქროდა ჩემი გონება. ეხლა სანაპიროზე მშეს ვეფიცები და ვშრები. წყალი ცივად გხვდება თავიდან მაგრამ ცოტა დროს თუ მიცემ, გეგუება და თავის თავში გიღებს. მერე უკან მიწაზე დაბრუნებაა ხოლმე რთული.

ჩემი აზრით, ფერიც და ფორმაც ერთნაირად მნიშვნელოვანია. ფორმების სამყაროში ვცხოვრობთ, რომლებსაც ფერებით აღვიქვამთ. ისე ცალკე ფერებზე ბევრი არ მიფიქრია. მიყვარს ფერები. ფერებს რომ ვუყურებ ან ყურადღებას ვაქცევ, ტვინში თითქოს ცეცხლი ენთება ხოლმე, რომელიღაც ზონა მიხურდება და იგზნება. ეხლა ვცდილობ სხვადასხვა ფერი დამოუკიდებლად

გავიგო. ამიტომ სხვადასხვა ფერის ნახატებს ვხატავ. აშუამად შავის და წითლის პერიოდი მაქვს. მგონია, რომ მხატვარმა უნდა გაიცნოს ფერები, დაუახლოვდეს და მიეჩვიოს, თორე ისე შეიძლება საშიშები ჩანდნენ.

მაგრამ მე ხშირად ფორმას ან რალაც ისტორიას მივყვები. ეხლა ეს მრავალი ფორმები მაქვს ამოჩემებული და ვფიქრობ ფერები ისე გამოვიყენო, რომ გამოვხატო ფორმა და ჰაერი. ფერებით თამაში იმიტომ ავირჩიე, რომ ალბათ ჩემს საკუთარ თავისუფლებას ვეძებდი და ვიფიქრე, რომ ფერწერაში ყველაფერი შესაძლებელია. მართო რჩები და ყველასგან დამოუკიდებლად შეგიძლია ეცადო, გათავისუფლდე.

ძირითადად არ ვიცი როდისაა ნამუშევარი დასრულებული. თუ დრო მაქვს შეიძლება დიდხანს მედოს ნახატი და ვფიქრობდე, რომ დაუსრულებელია. ბევრი ფიქრის მერე კი გადავწყვიტო, რომ დასრულებულია. თორემ ისე, ფიზიკურ სამყაროში, ალბათ ნამუშევარი მაშინ სრულდება, როცა ახლის არაფრის დამატება აღარ მინდება.

შენ რას ფიქრობ ამაზე? რა ფიქრები გაქვს ფერწერასა და ცხოვრებაზე?

სოფო: ელენე, ძალიან მესიამოვნა შენი წერილის წაკითხვა. რალაც სიმშვიდე ვიგრძენი.

ნახატის დამთავრებაზე კიდევ მეც ეგერე ვარ. მაგრამ თან რომ ვუყურებ ძალიან უნდა მომწონდეს და მაშინ ვხვდები, რომ დავამთავრე. ძალიან ემაცოფილი ვარ ხოლმე და არ დაგიმაღავ, ხშირად გაკვირვებული. ვფიქრობ: ვა ეს როგორ ვქენი? ეს მე ვქენი? განსაკუთრებით რალაც დეტალებს როცა ვუყურებ. ყველაზე მეტად ის აღმაფრთოვანებს, რომ ისე დავტოვე, როგორიც არის და აღარ შევცხე.

ეხლა ორტილოზე თითქმის ერთდროულად ვმუშაობდი და მივხვდი, რომ ძალიან ბევრი სხვადასხვა გამოსახულებები თუ ნიშნები, თუ ფორმები მოდის ტილოზე, მაგრამ მე თვითონ ვწყვეტ, რა დავტოვო და რა გავაქრო. თუ ისე მივუდგები საკითს ხოლმე, როგორც ეხლა ვწერ, ჩემს საქმეს გაამართივებს. ხშირად მაქვს შეგრძნება, რომ აღარაფერი მომივა თავში, მაგრამ პროცესი არ სრულდება და საკუთარი თავი არ მლალატობს. რალაც მომენტში რაც დავხატე და 'ლამაზია', მეტს ითხოვს. დღეს ეგრე ვიყავი, რომ ფონი, რომელიც მომწონდა უნდა, ესე ვთქვათ, გამეფუჭებინა. ვფიქრობდი, რომ არ გამომივიდეს, ყველაფერი გამიფუჭდება მეთქი, მაგრამ გავრისკე და ყველაფერი კარგად დამთავრდა.

როცა აკვარელით ვმუშაობ ან რომელიმე წყლის სალებავით,

ეს ძალიან ხშირად არ ხდება, მანდ უფრო სხვანაირად ვარ. ფურცელი შემიძლია დავხიო და გადავადლო. თუმცა მგონი კარგი იქნება აკვარელითაც ვხატო ხოლმე. ამბობენ, რომ ერთი მეორეს ეხმარება, მეთი წყალს და წყალი მეთს.

რა საკითებზეც ფიქრობ, რომ გამოხატო ნახატებში, აუცილებლად მიაგნებ. სიახლეები მომწონს, როგორც ყველას. თუ ცხოვრებაში ხშირად არ არის ისინი მიყოლებით, მაშინ ჩვენ გვაქვს შესაძლებლობა და ცოდნა, რომ ისინი გავაჩინოთ ახალ-ახალი ნახატებით და ფოტოებით და რაც შეგვიძლია კიდე იმიოაც.

ჰოდა კიდე რას ვფიქრობ იცი, რალაცასთან ახლოს უნდა იყოს ნახატები, ბუნებრიობასთან და ბუნებასთან, უნდა ქონდეს საკუთარი ხასიათი. ცალკე ადამიანი უნდა იყოს, ესე ვთქვათ. კარგია, როცა ნახატებს მხატვრის - ავტორის ხასიათის მიხედვით შეუძლიათ შეიცვალონ.

მომწონს ხმები, ზოგჯერ კლავიატურის ხმა, ზოგჯერ ნაბიჯების, ზოგჯერ წყლის ჭიქაში დასხმის.

ჩვენი გამოფენისთვის ავტოპორტრეტების დახატვას თუ აპირებ?

ელენე: თარიღებში მაგრა ავიჭერთ. მემგონი ამ აქციების ბრალიც არის. იმ თოვლის მერე ბევრი რალაც მოხდა.

ხატვაზე რაც მომწერე, ზუსტად ეხმიანება ხოლმე ჩემს ფიქრებსაც. მხატვარი ხშირად ხარ რისკის წინაშე, სულ შენი პასუხისმგებლობაა. ყველა ნაბიჯმა შეიძლება დალუპოს ნახატი. მაგრამ მერე წლებთან ერთად სწავლობ, რომ “დამლუპველი” ნაბიჯები პირიქით აცოცხლებენ ნამუშევარს და იმას შეგაძლებინებენ ხშირად, რაც მერე თვითონ გაკვირვებს შენს თავში.

და ჰო, ნახატები ცოცხლები უნდა იყვნენ. თითქოს ნახატს შეუძლია ადამიანის სიცოცხლე გამოხატოს მატერიაში. თითქოს მხატვარმა თავისი სული გაუნაწილაო.

ავტოპორტრეტების დახატვას არ ვიცი ვაპირებ თუ არა. როცა ეგეთ ნახატებს ვხატავ, ფიგურებს, ავტოპორტრეტებს, ნატურმორტებს, თითქოს უფრო მარტივია ხატვა, ის ობიექტი, რასაც ხატავ, მიმართულებას გაძლევს. აბსტრაქტული ნახატები უფრო მიჭირს. ყველაფერი შეიძლება აბსტრაქტულ ნახატში მოხდეს და მართო შენ თავზე არის დამოკიდებული რა მიმართულებით წახვალ. ვერცერთი გარეშე ფაქტორი ვერ გეხმარება არჩევანის გაკეთებაში.

ნახატის დაწყების გეშინია ხოლმე? კიდევ შენი აზრით რა სიკეთე მოაქვს მხატვარს ადამიანებისთვის, თუ მოაქვს საერთოდ?

სოფო: ესე ამბობენ, რომ ადამიანებში არსებობს რალაცის დაწყების შიშიო, რომელიც ძალიან გვაწვება, მეც კი მაქვს, მაგრამ დიდად

აღარ ვყვები. უკვე გავიცანი როგორია და ადვილად ვუძვრები, მარამ რისიც მემშინია იმის გაკეთება დავამულამე ბოლო წლებია.

ცოტა ისეა ხოლმე ხატვის დაწყება, სად მოხვდები კაცმა არ იცის. ამიტომ ახლავს უცნობის შიში, მარამ მაგას უკვე შევეჩვიე და საფრთხედ ველარ აღვიქვამ, პირიქით ვფიქრობ, საინტერესოს ხდის პროცესს.

მე ცურვა ძალიან მიყვარს, ცოტა იმის იქით გავდივარ ხოლმე საცურაოდ სადაც შიში იწყება, მაგრამ ორი წამი. ადრე უფრო დიდი ხანი შემეძლო იქ გავჩერებულიყავი, ეხლა მგონი სუნთქვაც უფრო მიჭირს.

ერთერთი ჩემი საყვარელი ფილმია “Fear Eats the Soul”.

კი მე ვფიქრობ რომ მოაქვს, არ დავკონკრეტდები.

ეს იყოს ბოლო წერილი.

^[1] სოფო კობიძისა და ელენე მატერაშვილის ელექტონული მიმოწერა ერთობლივი გამოფენის “Oblique” ფარგლებში